

Eksik Parça Yayınları

Montgomery Bonbon 2 - Deniz Fenerinde Cinayet
Yazar: Alasdair Beckett-King
Resimleyen: Claire Powell

Text © 2023 Alasdair Beckett-King
Illustrations © 2023 Claire Powell
Walker Books Limited, Londra SE11 5HJ ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak aşağıdaki isimle İngilizce olarak basılmıştır:
Montgomery Bonbon: Death at the Lighthouse

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Eylül İdemen Doğramacı**
Redaksiyon: **Özge Er**
Editör: **İdil Ademir**
Grafik Uygulama: **Esrannur Gelbal**
Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5874-36-8

Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

instagram.com/eksikparcacocuk

facebook.com/eksikparcacocuk

youtube.com/user/eksikparca1

tiktok.com/eksikparcacocuk

x.com/eksikparcacocuk

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

*Soğan ve cinayet
sevdalısı Aileen'e.
Claire*

*Bu kitap, çok sayıdaki düşmanıma
ithaf edilmiştir.
Alasdair*

MONTGOMERY
BONBON

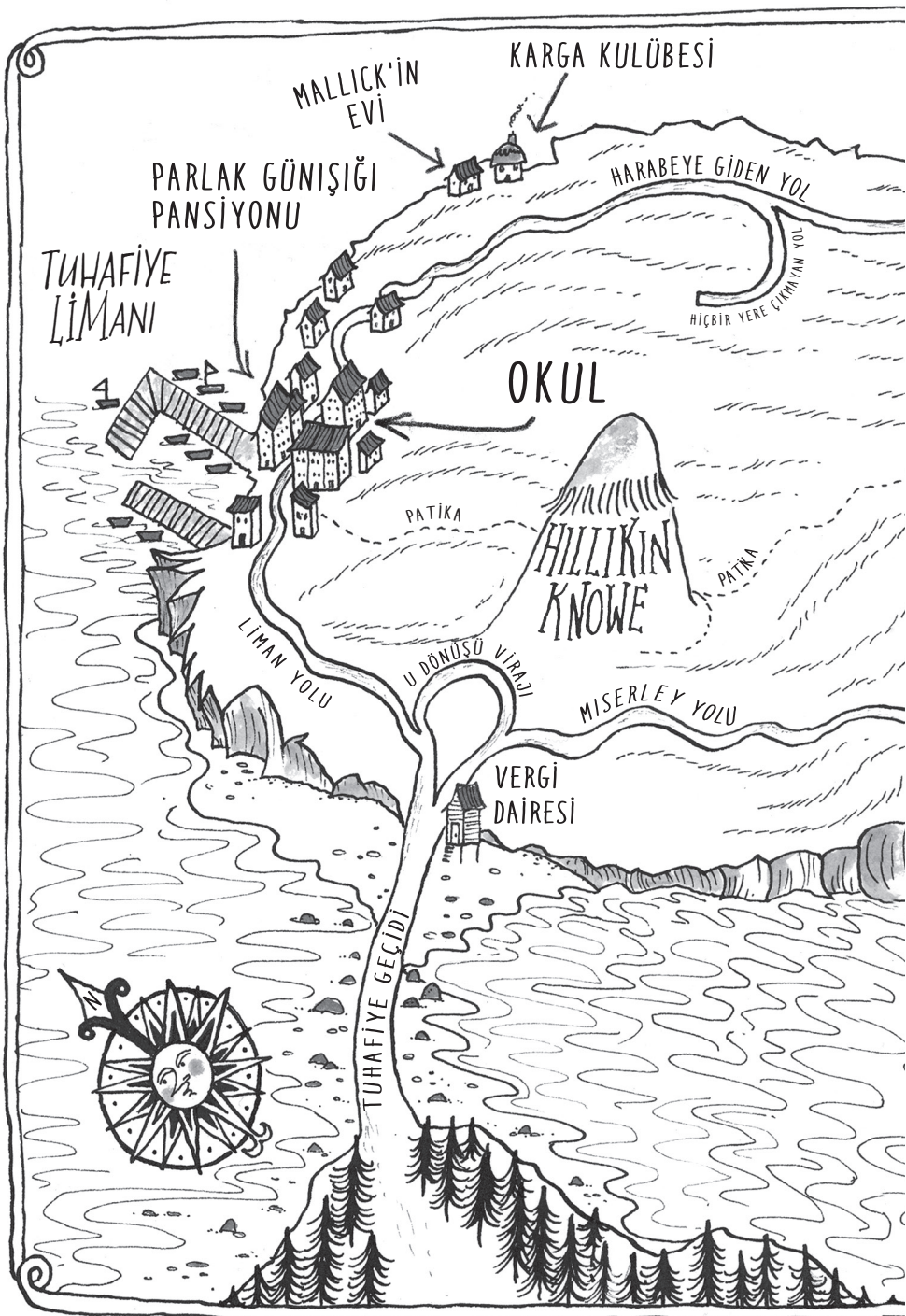
DENİZ FENERİNDE CİNAYET

ALASDAIR BECKETT-KING

RESİMLEYEN: **CLAIRE POWELL**

MARTELLO
KULESİ (HARABE)

GARİBİYE
DENİZ FENERİ

MİSERİLEY

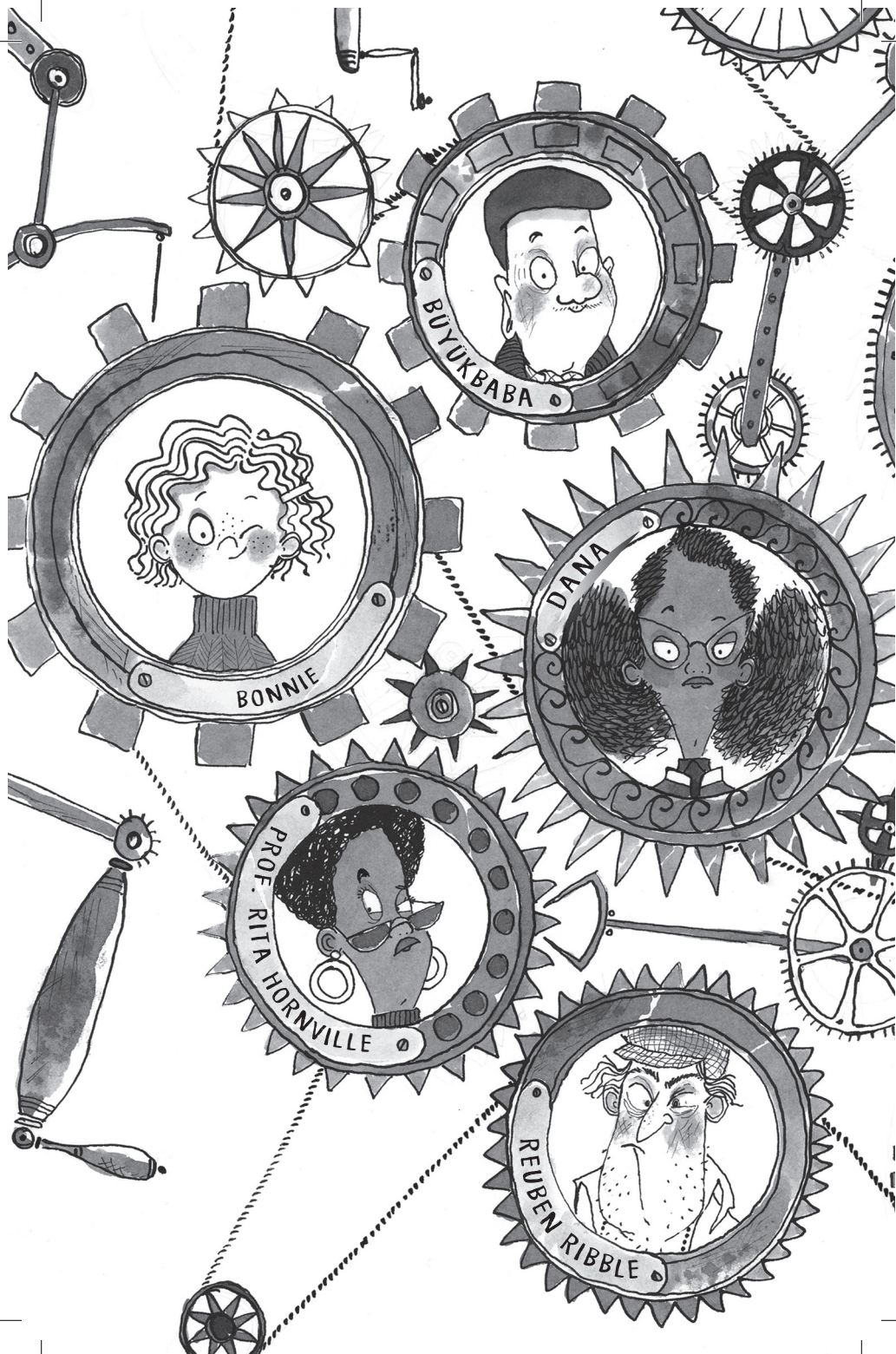
DENİZ FENERİNE GİDEN PATIKA

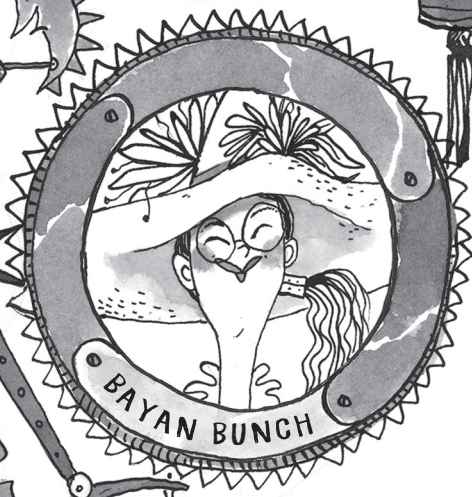
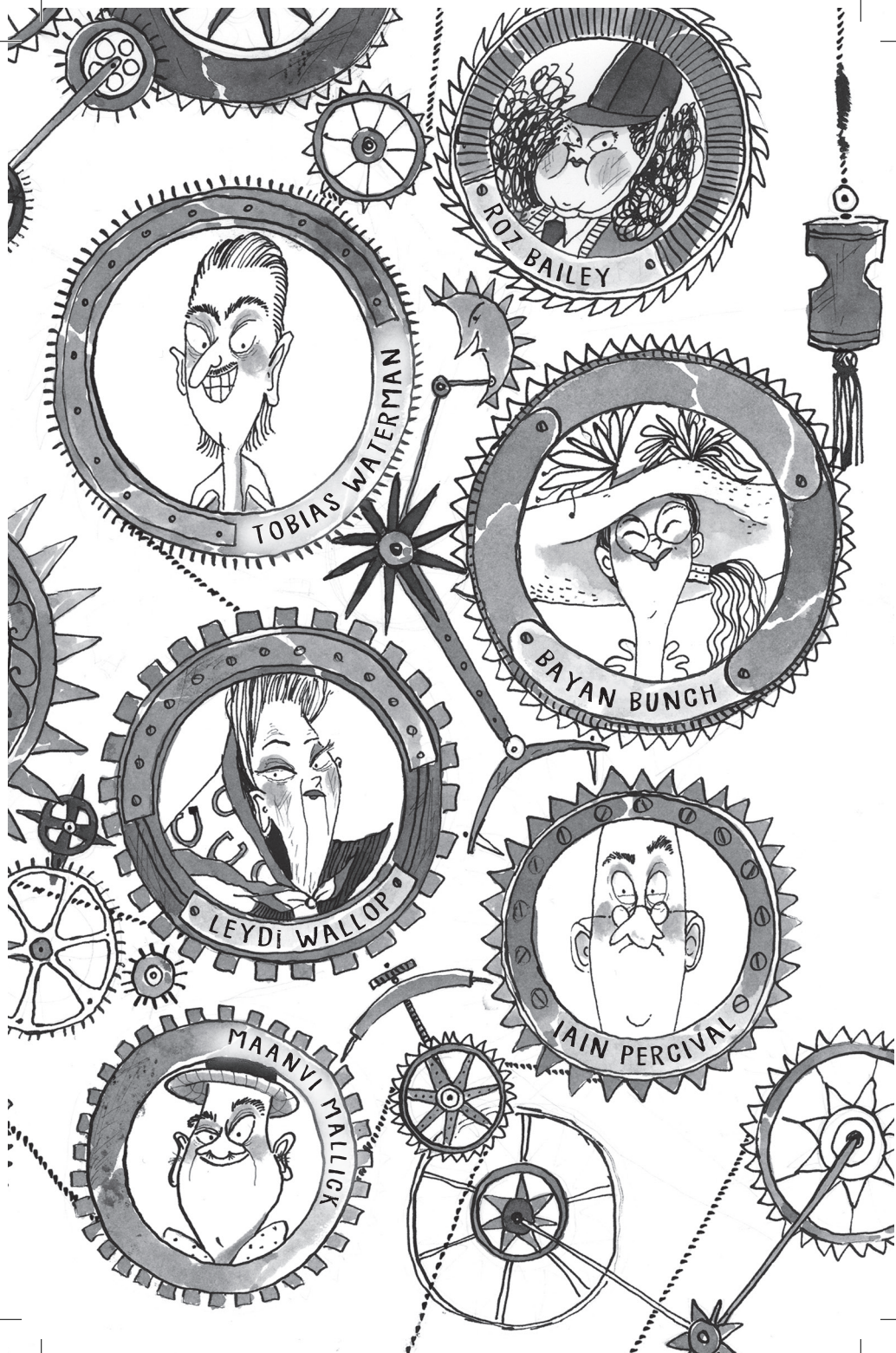
SÜMSÜK KUŞU
KAYALIKLARI

ÇAKILLI
PLAJ

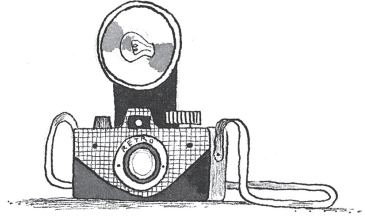
TUHAFİYE
ADASI'NIN

HARİTASI
(INSULA INSULSORUM)

1. Bölüm

Tuhafiye Adası

Dedektif olmanın en zahmetli yanı, tatile çıkmanın neredeyse imkânsız olmasıdır.

Bonnie, Tuhafiye Adası'na giden uzun geçitte tıngır mıngır yol almakta olan eski, gri dondurma minibüsünde otururken, kendi kendine bunu düşünüyordu. Araçlarına verdikleri ad Bessie idi ve sürücü koltuğunda Büyükbaba Banks vardı. Emekli dondurmacı, özel dikim hırkası ve ipek kravatıyla her zamanki gibi çok şık giyinmişti. Eski moda kamerası, Bessie çukurlara girip çıktıkça boynundaki kayışın ucunda sallanıyordu.

Büyükbaba Banks'in yanında torunu Bonnie Montgomery oturuyordu.

Açık olalım: Bonnie bir dedektif değildi. O, tüm galaksideki en sıradan yerlerden biri olan Widdlington kasabasında yaşayan sıradan bir kızdı. On yaşındaki sıradan çocukların etrafta dolaşıp gizemleri çözmelerine izin verilmez; bunu herkes bilir. Ama ne olağanüstü bir tesadüftür ki dünyanın en iyi dedektifi, Bonnie'nin gittiği her yerde ortaya çıkma eğilimindeydi.

Montgomery Bonbon, uzun boylu bir adam değildi. Aslında tam olarak Bonnie'yle aynı boydaydı. Onu, imzası niteliğindeki beresi ve yıpranmış eski yağmurluğu olmadan asla göremezdiniz.

Seçkin siyah
bıyığı, burnunun
altında gururla
diken diken olur
ve o zamanlar
oldukça
gizemli, yabancı
bir aksanla
konuşurdu, non?

Bonnie Montgomery ile ünlü yabancı Dedektif Bonbon'un aynı kişi olduğunu kimse bilmiyordu. Bonbon'un sadık asistanı ve Bonnie'nin sevgi dolu büyükbabası Büyükbaba Banks dışında tabii. Bonnie'nin hiçbir zaman tatilin tadını çıkaramamasının nedeni buydu. Ne zaman denese, kendini kovalasını ve küreğini çantasından bile çıkaramadan, ikinci kimliğine ait muhteşem takma bıyıklarını dudağının üzerine yapıştırırken buluyordu.

Büyükbaba Banks, "Her zaman Tuhafiye Adası'nı ziyaret etmek istemişimdir," dedi. Bunu, Bonnie'ye olduğu kadar kendisine de söylüyor gibiydi. "Deniz feneri, plajlar ve geçit töreni; şahane bir gösteri olacak."

Büyükbaba Banks'in coşkusu Bonnie'ye de bulaşmaya başlamıştı. Bu küçük kaçamağın Pinshaw Su Kaydırağı Parkı'na yaptıkları son ziyaretten daha sorunsuz geçmesi *gerekiyordu*. O tatil, Montgomery Bonbon'un meşhur Pinshaw Pislği'ni bulması için görevlendirilmesiyle mahvolmuştu. (Trajik bir şekilde, Bonnie ve Büyükbaba Banks, parkın bir numaralı su kaydırağının, *iki* numaralı su kaydırağı olmasını

engellemek için çok geç kalmışlardı.) Son kamp gezileri de büyük dedektifin kendisini Crumberley'in Yeşil Hayaleti'nin peşinde bulmasıyla rezil olmuştu. Sonunda, kampçıları dehşete düşüren yaratığın, yüzüne her gece avokado maskesi uygulayan Büyükbaba Banks'ten başkası olmadığı anlaşılmıştı.

Bonbon ortalıktayken, müze ziyareti kadar keyifli bir şeyin bile soğukkanlı bir cinayetle sonuçlanması muhtemeldi. Görüyorsunuz ya, dedektifler gizeme doğru çekilirler; tıpkı yeni Wellington marka botların büyük, çamurlu bir su birikintisine doğru çekilmesi gibi.

Bonnie yolcu penceresinden dışarı baktı ve Kuzey Denizi'nin ufka doğru uzandığını gördü.

Tuhafiye Geçidi'nde ilerlemek, kendisini suyun yüzeyinde kayan bir taş gibi hissetmesine neden olmuştı. Burası çok tuhaf bir yoldu, çünkü yalnızca denizin çekildiği zamanlarda kullanılıyordu.

Birkaç saat içinde sonbahar güneşi batacak, sular yükselecek ve Tuhafiye Geçidi dalgaların altında kaybolacaktı. Önlerinde yükselen ada, sular tekrar çekilene kadar dünyanın geri kalanından tamamen ayrılacaktı.

İlerideki kumlu yol yerini, çakıllı plajlara ve rüzgârda dalgalanan uzun, tüysü çimlerle kaplı ağaçsız kayalıklara bırakıyordu.

Bonnie'ye göre sarp kayalar, görkemli yeşil peruklar takmış komik suratlara benziyordu.

Ada, orantısız şekilde ünlü deniz fenerine doğru eğimliydi. Bonnie kendini şanslı hissediyordu. Önceki gece çıkan fırtına, tam da onların geliş zamanında dinmişti ve şimdi güneş adanın üzerinde parlıyor, adayı gül rengine ısılt ısılt bir ışık seliyle yıkıyordu.

“İşte burada,” dedi Büyükbaba Banks, Bonnie’yi neşeyle dürterek. “Tuhafiye Adası!”

Deneyimli bir dedektif asistanıydı, dolayısıyla bu tür küçük ayrıntıları neredeyse hiçbir zaman kaçırmazdı.

“Bu manzaranın iyi olduğunu düşünüyorsen, bir de geçit törenini görmelisin. Havai fişekler, yüz boyaları ve muhteşem kostümler! Adanın bir ucundan diğer ucuna, daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemeyen bir geçit töreni gerçekleşecek. Kulağa harika geliyor, değil mi? Cinayetsiz bir hafta.” İyimserlik saçarak Bonnie’ye baktı. “Tam da aradığımız şey, ne dersin?”

Bonnie, Büyükbaba Banks’e gülümseyerek karşılık verdi. Cinayetsiz bir hafta, kulağa gerçekten harika geliyordu. Bonnie, annesine veda öpücüğü verdiği andan itibaren Tuhafiye Adası Gösterisi’ni izlemeyi, adanın ünlü saatli deniz fenerini ziyaret etmeyi, kumsalda büyük bir çukur kazmayı ve sonra biraz sıkılmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Montgomery Bonbon'un kıyafetlerini, en sevdiği sarı sırt çantasına koymuş ve onu Widdlington'daki evinin yatak odasına saklamıştı. Artık Bonnie gizem, entrika ya da herhangi bir saçmalıktan uzak; sakın, küçük bir tatil geçirmekte özgürdü. Ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

ÇINNN!

Kırmızı-beyaz çizgili bir bariyer, bir celladın baltası gibi aniden önlerindeki yolun üzerine indi. Büyükbaba Banks'in refleksleri, uzun yıllar boyunca Bessie'yi sürdüğü için gelişmişti. Çünkü Ahududu Sürprizi'nin peşindeki bir dondurma tutkununun önünüze ne zaman fırlayacağını asla bilemezsiniz. Krep tabanlı ayakkabısıyla frene asıldı.

ciYAAAAAK!

Minibüs ciyaklayarak dururken, Bonnie öne doğru savrulduğunu hissetti. Bıyıklarının uçuşup ön cama yapışmasını önlemek için elini yüzüne götürdü hemen. Onları evde bıraktığını ise son anda hatırladı.

Büyükbaba Banks, "Amanın!" diye haykırdı ve hemen sonra da alçak sesle ekledi: "Pardon."

Büyükbaba Banks mükemmel bir şofördü ve soğukkanlılığını kolayca kaybedecek bir adam değildi. Ama Bonnie, büyükbabasının tahammül edemediği tek şeyin *kabalık* olduğunu biliyordu. İki masum turistin önüne bariyer indirmek, Bonnie'ye son derece *kaba* görünmüştü. Büyükbabasının kaşlarını çatmak konusunda çok az deneyimi vardı ama giderek ustalaşıyorsa benziyordu.

“Bu saçmalık da neyin nesi böyle?” Sorusunun özel bir muhatabı yoktu.

Çizgili bariyer, komik ahşap direkler üzerinde, plaja kondurulmuş küçük bir binaya iliştirilmişti. Hava koşullarının aşındırdığı tabelaya göre burası Tuhafiye Adası Vergi Dairesi'ydi. Küçük bir kapı açıldı ve Bonnie kapıdan bir adamın çıktığını gördü. Elinde bir not panosu vardı ve kemerinden pirinç bir borazan sarkıyordu. Adam, denizden gelen esintiyle dalgalanan başının tepesindeki küçük bir tüy dışında, tamamen keldi. Basamaklardan inerek Bessie'ye yaklaştı, burnunun ucuna küçük bir gözlük iliştirdi ve ciddi bir tavırla sürücü camını tıklattı. Büyükbaba Banks pencereyi indirirken, adam pirinç borazanını dudaklarına götürdü ve üfleyerek kısa, keskin ve kulak zarını patlatacak tizlikte bir ses çıkardı.

DÜÜT!

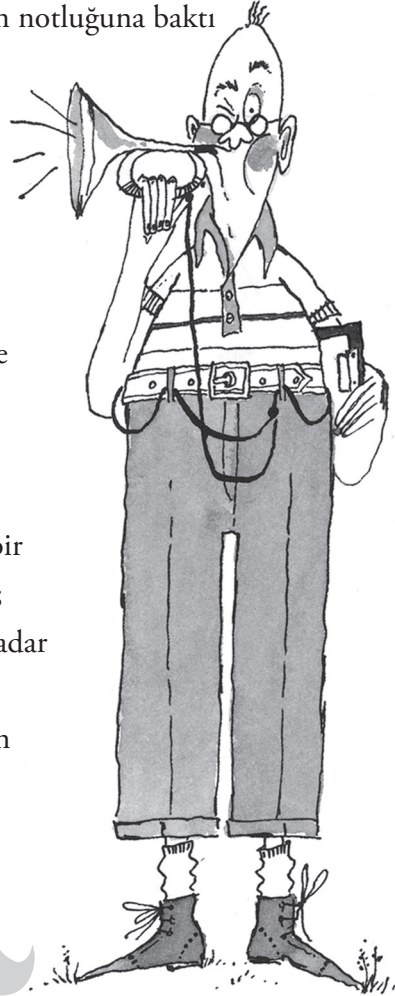

“Hey!” dedi Büyükbaba Banks, parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Adam yanıt vermek yerine uzun, derin bir nefes aldı. Aldığı nefes o kadar derindi ki Bonnie, çim tutamlarının adama doğru eğildiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra adam notluğuna baktı ve okumaya başladı.

“Tuhafiye Adası Altın Post Teşkilatı ADINA, sizi adamızın en hoş karşılanan ziyaretçileri olarak ağırlamak BENİM için bir onurdur...”

Widdlington’da, Tuhafiye Adası sakinleri Tuhafiyeliler olarak biliniyordu ve Bonnie bunun nedenini anlamaya başlamıştı. Bir garip adama bir de Büyükbaba Banks’e baktı; Büyükbaba Banks onları o kadar sert çatmıştı ki, kaşları artık devasa ve öfkeli tek bir kaştan ibaretti.

Büyükbaba Banks, “Bakın, şimdi...” diye söze başladıysa da Tuhafiyeli devam etti.

“...ve Tuhafiye Adası’nın baş vergi memuru Iain Percival olarak sıfatım gereği, *Allium cepa* soğanının TÜM çeşitlerinin burada, şimdiye kadar, şimdi ve bundan sonra yasak olduğunu size hatırlatmama izin verin.”

Büyükbaba Banks Bonnie’ye baktı; tüm bunlara ilişkin gözlemlerinden bir anlam çıkardığını umuyordu belli ki. Bonnie başını salladı.

“Affedersiniz?” dedi Büyükbaba Banks.

“Tuhafiye Adası’nda,” dedi Iain Percival sabırsızca, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi, “Soğan yasaklandı!”

“Ne dedin sen?” diye homurdandı Büyükbaba Banks.

“Altın Post Teşkilatı’nın emri uyarınca.” diye ekledi Iain Percival, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Vergi memuru, Büyükbaba Banks’in eline bir broşür tutuşturdu. *Soğanınızı Tanıyın* başlığının altında, üzerine büyük bir çarpı işareti konmuş bir soğan resmi vardı.

Büyükbaba Banks, broşürü hırkasının içine sokup kaşlarını her zamanki pozisyonlarına geri getirerek,

“Off,” diye şişirdi yanaklarını. “Yanımızda soğan yok. Tek bir tane bile. Yani küçük bariyerinizi açabilirsiniz ve biz de eğlenmeye devam...”

Bonnie öksürdü ve iki adam da dönüp ona baktı. “Biz... Şey...” diye söze başladı. “Bu Peynirli ve Soğanlı Çıtır Puf paketini henüz bitirmedik...”

Bessie’nin iç bölmelerinden birine tıklılmış, yarı dolu bir gevrek paketini buruşturdu ve o anda Iain Percival ıslak deniz yosunuyla yüzüne tokat yemiş gibi haykırmaya başladı:

“Yasaklı maaaa! Derhâl Soğan İmha Birimi’ni arayın!”

Ve birkaç saniye sonra, Soğan İmha Birimi’nin aslında üzerinde *Soğan İmha Birimi* yazan kocaman şapkası ve elindeki devasa tahta tokmağıyla Iain Percival olduğu ortaya çıktı. Kuralları ihlal eden Çıtır Puf’u çekiçle parçalarken, Bonnie ve Büyükbaba Banks’e dik dik bakıyordu.

“Bu, yerel yönetmeliklere apaçık bir saygısızlık!”

ÇATIR ÇUTUR!

“Adalıların hassas burunlarını VE yerli deniz kuşlarının hassas gagalarını tehlikeye attınız!”

ÇATIR ÇUTUR!

“İkinizi de şu anda geri çevirip, buradan gönderebilirim!”

ÇATIR ÇUTUR!

Bonnie daha önce, hiç bu kadar boş bir konu hakkında bu kadar büyük bir yaygara koparıldığına şahit olmamıştı. Bir keresinde Widdlington Polis Teşkilatı’nın en çalışkan dedektifi olan Müfettiş Prashanti Sands’in, kasabadaki şenlikte *Fareye Şaplat* tezgâhını yönetmeye çalıştığına tanık olmuştu. Günün sonunda müfettiş üç çocuğu tutuklamış, bir papazı tekmelemiş ve bir şişe gazlı şaraba şaplatmıştı.

Iain Percival, notluğuna bol miktarda not yazdıktan sonra, nihayet Büyükbaba Banks’i sert bir uyarıyla serbest bıraktı. Sonunda bariyer kalkmış, Bessie homurdanarak hayata geri dönmüş ve yoluna devam etmişti.

Bonnie Montgomery artık... Tatildeydi!

Büyükbaba Banks, “Altın Post Teşkilatı meselesi sana bir anlam ifade etti mi?” diye sordu.